

de milliók kenyerét kéri számon, hogy ne álljon tétován, hanem szántson új vetésnek új szántást, új ugarat.

Láss! Figyelmeztetni a hitük, nyelvük, világnézetük miatt egymást gyűlölőket, hogy ne átkozzák és gyűlöljék egymást, hiszen: Dunának, Oltnak egy a hangja, magyar, román, szláv bánat mindig egy bánat marad.

Láss! Figyelmeztetni a szülőföldet könnyen odahagyni akarókat, hogy „El ne hagyd az ősi házat, el ne hagyd az ősi telket, hol a csűrön késő ősszel gólyamadár kelepelget“, hogy vigyázz, mert „pusztulunk, veszünk s mint oldott kéve, széthull nemzetünk“.

Ebben a sorsdöntő, jövőt meghatározó időben, a jelen és jövő közt tátongó mély szakadék szélén nem lehet vakon bolyongani. Meg kell találni azt a szakadékot átívelő hidat, mely ebből a bizonytalan jelenből egy biztos, boldog jövőbe átvezet. Erre a tisztán látásra vezéreljen minket a gondviselő Isten, hogy általa legyen számunkra itt e földön boldogság és Neki dicsőség, mindörökké. Ámen.

Szabó Zoltán

MEGLÁTNI AZ ISTENT

Jób 42,5; ApCsel 17,27—28

Athén ma milliós nagyváros. Ott terül el az Akropolisz, a fellegvár körül. A városnézőnek, első pillanatra, úgy tűnik, hogy a város a 20. század alkotása, de aki valamelyest is jártas a történelemben, az tudja, hogy ez a város több évezredes múltra tekint vissza. Évezredekkel ezelőtt Athén a gondolkodás, a filozófia, a tudomány, a művelődés, a művészetek, az építkezés egyik legfontosabb központja volt. Ezért keresi fel ma sokszáz, sokezer turista, hogy megnézze múzeumait, amfiteátrumait, vízvezetékét, egykori templomait. Az Athént megtekintő ember számára azonban ma is a legjelentősebb látnivaló az Akropolisz, amely ott helyezkedik el a város szívében, fölében emelkedve annak. Itt a fellegváron van az a kicsiny térség, amelyet Areopagusznak neveznek s amelyből, mint egy hatalmas, természetalkotta szószék emelkedik ki az a márvány-sziklatömb, amelyen közel kétezer évvel ezelőtt Pál apostol először hirdette a városban Jézus tanítását, az evangéliumot. Mivel tudta, hogy az athéni emberek elsősorban a gondolkodás emberei, annak megfelelően, úgy fo-

galmazta meg első beszédét, hogy azzal megragadta hallgatóságát és az evangélium magját elvesse. Itt az Areopaguszon és ilyen körülmények között fogalmazta meg Pál apostol a mindenkori ember egyik örök vágyát: meglátni, megismerni az Istent, találkozni vele: „Hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák őt és megtalálhatnák, jöllehet bizony nincs messze egyiköntől sem: Mert ő benne mozgunk és vagyunk;“.

Keresni, megtalálni az Istent, találkozni vele „színről színre“, erre törekszünk mi is, mert érezzük, hogy szükségünk van rá, a vele való találkozásra, az ő megismerésére, mert hisszük, hogy az Istennel való találkozásból erőt, bátorságot, kitartást, bölcsességet, jóságot, reményt, segítséget és szeretetet meríthetünk, s mindezekre nem csak a múlt idők emberének, de nekünk, ma élő embereknek is oly nagy szükségünk van. Az élet követeli tőlünk. De amikor az Istennel való találkozás vagyát felismerjük önmagunkban, azonnal feltesszük a kérdést: vajon lehetséges-e? Találkozhatunk-e Istennel mi, élő emberek? Megismernetjük-e őt?

Az Oszövétség sok olyan történetet örökít meg, amelyek szerint emberek találkoztak Istennel. A leírások szerint ezek a találkozások mindig döntő fontosságúak voltak, s nem ritkán fordulatot jelentettek annak az embernek az életében, aki átélte azt.

— Találkozott az Istennel az első ember, Ádám, amikor Isten megállapította, hogy az Edenkert minden bősége és gondtalansága közepette sem boldog az ő teremtménye, mert „Nem jó az embernek egyedül lenni“; és ő, Isten úgy döntött: „szerzek néki segítőtársat, hozzá illőt“; így lett az ember közösségi lény. Találkozott Istennel Ádám akkor is, amikor a maga bűnét elkövette és Isten büntetése lesújtott rá, de úgy, hogy ez a büntetés nem megsemmisítette, hanem elindította őt egy új úton, a szabadakarat s a nemes küzdelem útján.

— Találkozott az Istennel Jákób, a pátriárka, amidőn félelemmel és őszinte büntudattal együtt, visszatérőben volt az otthon földjére, de félt a testvéri bosszútól. Találkozott Istennel a Jabbók révénél, s Isten megáldotta őt, s ebből az áldásból Jákób reménységet merített arra, hogy testvére nem a bosszúálló pallossával fog ellene és övéi ellen rontani, hanem a testvéri szeretet megbocsátásával. Így térhetett vissza a régen elhagyott, de annyira áhított szülőföldre.

— Találkozott az Istennel Mózes a Hóreb hegyén, és hangzott felé Isten szava, amellyel élethivatását megszabta számára az Ur: „Most azért eredj, elküldelek téged... hozd ki az én népemet... Egyiptomból“. Vezesd a népet a szabadság és emberi méltóság földjére, oda, ahol igazán néppé lehet. Mózes egész életét ennek a feladatnak szentelte. E hivatás teljesítésében nem tudta megakadályozni őt sem az, hogy „...nehéz ajkú és nehéz nyelvű...“ volt, sem a fáraó hatalma, sem a nép kicsinyessége, ingadozása, sem a más népek fegyveres szembeszegülése, semmi sem. Találkozott az Istennel, s az a találkozás életének célt, értel-

mel s ezek megvalósításához erőt, kitartást, bölcsességet és bátorítást adott.

— Találkozott az Istennel Illés próféta, amikor Isten meghallgatta az ő imádságát a Kármel hegyén és hozzásegítette, hogy győzelmet arasson a Baül papjai fölött. Isten meghallgatja a tiszta szívből fakadó imádságot, amely igaz ügyért hangzik el.

— Az Istennel találkozó ember volt Jób is. Gazdag ember volt. Kiterjedt földjén juhoknak, tevéknek, szamaraknak sokasága legelt. Családja nagy volt, hét fiú és három leány tette boldoggá életét. Hosszú éveken keresztül bőségben, örömben, nyugalomban élvezte az Ur által megáldott életét. Hallott az Istentről, tisztelte is őt, a maga módján, amit szükségesnek érzett, megtette iránta: „Az én fülemnek hallásával hallottam felőled . . .“ De nem találkozott vele, nem ismerte őt. Bekövetkeztek életében a megpróbáltatások: nyájait idegenek hajtották el, szolgálait megölték, gyermekeire ráomlott a ház és mind elpusztultak, testét fekélyek borították el, az emberek elhagyták őt, még legközelebbi barátai is „... boldogságom eltűnt, mint a felhő“, „... világosságot vártam és homály jöve.“ „megrohantak engem a nyomorúságnak napjai.“ „Hegedűm sirássá változék, sípom pedig jajgatók szavává.“ fakad ki kétségbeesettségében. A szenvedés és nyomorúság, a magány és elhagyatottság legmélyebb sötétjében, a megpróbáltatások közepette találkozik igazán Jób az Istennel, ott ismeri meg igazán őt s tör fel belőle a megingathatatlan őszinte vallomás: „Az én fülemnek hallásával hallottam felőled, most pedig szememmel látlak téged.“

Csak kevés, kiválasztott embernek jut-e élete során osztályrészül az Istennel való találkozás? Csak az Ószövetség legendává homályosuló messzeségében élt, kimagasló személyiségei részesülhettek-e abban a kiváltságban, hogy megismerjék Istent, hogy találkozhassanak vele? Mi ma élő emberek, találkozhatunk-e Istennel? Te, testvérem, vajon nem találkoztál-e vele?

— Te, édesanya, aki fájdalom között szülted meg gyermekedet, amikor meghallottad első, gyöngye sírását, elfelejtetted fájdalmaidat és öröm, boldogság töltötte be szívedet. Ki tette ezt veled? — Isten!

— Te, felnőtt ember, aki ifjú korodban elszegődöttél valamely hivatás szolgálatára, amelynek betöltéséért éveken, évtizedeken át munkálkodsz, honnan merítetted az erőt és kitartást? — Istentől!

— Neked, akit megpróbált az élet, a világ: otthontalansággal, nélkülözéssel, üldözéssel, rabsággal, megaláztatással, testi vagy lelki szenvedéssel, — te nem találkoztál-e Istennel? Ő szólt hozzád: reményt, biztatást, bátorítást adva.

— Te, aki feküdtél betegágyon s néha a kétségbeesés sötét mélyébe zuhantál, kibe kapaszkodtál minden erőddel? — Istenbe!

— Számunkra, amikor koporsó mellett állunk, amelyben édesanyánk, édesapánk, testvérünk, hitvestársunk, barátunk fekszik, ki az, aki szelíden közel jó hozzánk s vigasztalást hoz? — Isten!

Ő mindig velünk van, csak keressük őt, mert ha keressük, megtaláljuk „Mert ő benne élünk, mozgunk és vagyunk...” „...nincs mesze egyikünkötől sem“.

Istennel való találkozásainkat mindig vegyük észre, és tudatosítsuk önmagunkban, figyeljünk reájuk, s merítsünk azokból bőven: hitet, bátorságot, áldozatkészséget, jóságot és szeretetet, mert mindezekre elengedhetetlenül szükségünk van, ahhoz, hogy emberhez méltó életet élhesünk. Ámen.

Pálfi Dénes

IDŐTÁLLÓ ALAPVETÉS

1Kor 3,10—11

Egy ház, egy épület erőssége nagy mértékben függ az alap szilárd-ságától. Minél erősebb az alap, annál tartósabb az épület, a jó alapra könnyű jó házat építeni. Elmondhatjuk, hogy egy épület döntő fontosságú része: az alap. Ezért kell azt megfontoltan, szakértelemmel, bölcsen elkészíteni, beönteni.

Alapja azonban nemcsak az épületnek van, hanem — átvitt értelemben — mindennek. Például, egy embert csak jól megalapozott, bizonyítható vádak birtokában lehet elítélni. Egy felnőtt viselkedésén látszik, hogy milyen volt az alap: a gyermekkori nevelés. Alapja kell legyen minden állításnak, különben elesik. Bármilyen gazdasági kezdeményezés kudarcba fullad, ha hiányzik az ahhoz szükséges pénzalap. S így sorolhatnánk tovább az érveket, melyek mind azt bizonyítják, hogy életünkben elengedhetetlen fontosságú az alap.

A felolvasott bibliai versekben Pál apostol az alapról beszél, amelyet, mint bölcs építőmester készített. Ez az alap pedig Jézus tanítása. Ezen áll a keresztény egyház épülete, s az apostol is ezt prédikálja, ezt adja a pogányokból lett keresztényeknek, felismerve a jézusi eszmék döntő fontosságát az ember életére nézve. Ő tudta, hogy csak ezen az alapon állva épülhet a hívő lélek Isten templomává, mert Jézus az, aki a leg-tökéletesebb képet adta Istenről az embernek.